

ДВА БАЛА

I

— Свѣтлина!

— Кому е тя потребна сега?

— На гоститѣ ми. Днесъ е традиционния балъ...

— Кой ще дойде?

— Всички останали още висши военни, всички сегашни и неза-творени още бивши министри, всички ангросисти, всички забогатѣли отъ войната и отъ бърканицитѣ следъ войната... Сетне, ще дойдатъ много отъ виднитѣ граждани съ съпругитѣ си и съ дъщеритѣ си. Блясъкъ трѣбва, блѣсъкъ!

— Разбирамъ, това е традиционния балъ на дружеството за под-помагане на осиротѣлитѣ и обеднѣлитѣ отъ войната и отъ бърканицитѣ следъ войната. Тогава да бжде свѣтлина!

И голѣмия салонъ се изпълни съ свѣтлина и съ пустота. За-щото още не бѣ дошелъ никой. Пъкъ и да бѣ дошелъ нѣкой — кой ще дойде?

Ето ти най-напредъ оркестърътъ начело съ цигуларя, който му бѣ и шефъ.

— Какво ще свиримъ? запита го единъ отъ „членоветѣ“ на оркестра.

— Какво? Питашъ, като че знаемъ нѣщо друго освенъ традици-онните уан-степъ, фокстротъ и пр. Можемъ да изсвиримъ и Баядерката.

— Ами нотитѣ не сме си донесли!

— Ще караме и безъ ноти. Тоя балъ е за осиротѣлитѣ и за обеднѣлитѣ отъ войната и отъ бърканицитѣ следъ войната.

— Ами на него нали ще дойдатъ обогатѣлитѣ отъ войната и отъ бърканицитѣ следъ войната. Все ще трѣбва да приготвимъ нѣщо повече, утре нѣма да ни викатъ пакъ...

Между туй, въ салона почнаха да нахлуватъ разни фигури. Съ скъпи, даже и съ хубави дрехи, съ лъснати обувца, съ бѣли яки, съ изгладени панталони. Всички идеха съ по нѣкоя и друга млада или стара дама. Старитѣ деколте, младитѣ — загърнати до ушитѣ и съ много пъстри висулки по ржкави и по крака. Дамитѣ се бѣха окачили на лактитѣ на мъжетѣ, а мъжетѣ едва смогваха да си извадятъ носовата кърпичка и да си изтриятъ носа или потътъ отъ челото. Нѣмаха нищо тѣ — нито отъ носа си, нито на челото си, но тѣй ги завладяваше скуката още при влизането, щото не знаеха кжде да се дѣватъ. И то